

A nép nevében történő imádság + Az Úr öröme a mi erősségünk

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2021. január 10-én

<https://www.ekklesiaoradea.ro/>

Egy testvér kérdésére válaszolok az olyan imádsággal kapcsolatban, amikor egyes emberek azonosították magukat a néppel. Ha megnézünk erre néhány bibliai példát, azt látjuk, hogy ezeknek az embereknek a személyes élete rendben volt, mégis, amikor megvallották a bűnöket az Úr előtt, úgy tették azt, mintha a saját bűnüket vallották volna meg.

Lehet, hogy most azt gondolja valaki, mi nem vagyunk olyanok, mint mások. De szeretném megkérdezni: van itt valaki, aki ne járult volna hozzá a kereszténység ilyenforma hanyatlásához, amit ma tapasztalunk? Megállapítjuk másokról, hogy ezek ilyenek meg olyanok, azok meg még rosszabbak – és nem látjuk, hogy nekünk is megvan a magunk része a dolgok ilyen alakulásában, amit ma látunk. Ha tehát közben akarunk járni a mai állapotok és a mostani kereszténység miatt, nem állhatunk félre úgy, mintha mi vétlenek volnánk. Megvan nekünk is a magunk része. Ha közbenjárunk, hogy az Úr munkálkodjon, és szeretnénk, hogy Ő munkálkodjon, akkor látnunk kell, hogy nekünk is megvan a részünk abban, hogy ez a helyzet alakult ki, ami ma van.

Akik az Ószövetségben így imádkoztak, mint ahogy Ezdrás, Nehémiás, Dániel és Mózes is közbenjárt, azok már azelőtt, hogy az Úr a szívükre helyezte volna ezt a terhet, olyan emberek voltak, akik teljesen átadták az életüket az Úrnak. Van, aki úgy van vele, elég neki a maga baja. Egyesek, akiknek sok gondjuk van, mondtak már nekem ilyet: „Van neked elég terhed, nem teszem még én is az enyémet a te válladra!”; de nem gondolkoznak helyesen, mert például Ezsdrásról, aki így imádkozott, ezt olvassuk az Ezsd 7,6.8-10: „ez az Ezdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet az ÚR, Izráel Istene adott. A király teljesítette minden kérését, mivel rajta nyugodott az ÚRnak, Istenének a keze. Ezdrás az ötödik hónapban, a király uralkodásának hetedik esztendejében érkezett meg velük Jeruzsálembe. Ugyanis az első hónap első napján határozta el, hogy eljön Babilóniából, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálembe Istenének rajta nyugvó jóakaratóból. Mert Ezdrás erős szívvel törekedett arra, hogy kutassa és megcselekedje az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket.”

És mert ez a vágy volt a szívében, hogy betöltse az Úr törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket, Isten megáldotta őt. Ha azonban a kezünk tele van mindenfélével, és egyéb dolgokkal vagyunk elfoglalva, akkor a mi problémáink is nagyok; és ha nem tanultuk meg az Úrra vetni a terheinket, bármi legyen is az – aggodalmaskodás, nehéz helyzetek –, akkor az Úr nem tud a szívünkre helyezni az Ő népével kapcsolatos terheket. Megvannak nekem az én terheim, mi szükségem még a nép bajaira is! Mit érdekel engem a szomszédban levő gyülekezet – lehet, hogy még örülök is, ha történik velük valami! De szégyelljük magunkat, ha így gondolkozunk, mert akik testvérek, akármilyenek legyenek is, azok mindnyájan testvéreink.

Ezdrás tehát így járt el ebben a helyzetben; és eljött Babilóniából Jeruzsálembe, Isten megáldotta, ő pedig elkezdte tanítani a népet. Ekkor kezdte maga köré gyűjteni mindazokat, akik félik

Izráel Istenének ígését a rabság fiainak bűne miatt. És Ezdrás az esti áldozatig veszteg ült, és bánkódott. „Az esti áldozatkor pedig fölkeltem lesújtottságomból megszaggatott ruhámban és köntösömben, térdre estem, és kiterjesztettem kezemet az ÚR, az én Istenem felé. Így szóltam: Én Istenem, szégyellem és pironkodom fölemelni arcomat tehozzád, mert álnokságaink átcsaptak fejünk fölött, és vétkünk egészen az égig növekedett!” (Ezsd 9,5-6).

Látjátok, milyen szép imádság! Isten így munkálkodik. Ez az Ő munkamódszere, hogy felhasznál embereket, akik által elkezd munkálkodni. Pontosan ezt látjuk Nehémiás, Ezdrás, Dániel életén keresztül, hogy Isten először valamilyen terhet, egy erős vágyat helyez valakinek a szívére, és így munkálkodik tovább. Ez tehát nem bonyolult, de meg kell fizetni az árat, hogy ilyen életünk legyen, és másokért éljünk.

A másik kérdés: **Miért van az, hogy sok hívő számára a keresztény élet nem nyújt megalégedést?** Emlékszem az egyik testvérnőre, akinek, miután férjhez ment, több gyermeke született (ő mesélte el ezt). Férjhez menetele előtt nagyon szeretett olvasni; valószínűleg nem keresztény könyveket. Teljesen bele tudott merülni az olvasásba. Miután férjhez ment, folytatta ezt a szokását. A gyermekek kérték: „Anya, gyere!” „Menjetek a dolgokra, hagyjatok békén, hadd olvassak!” De lassacskán ráébredt: „Várjunk csak, az én helyzetem megváltozott. Már nem vagyok az, aki voltam, és meg kell változnom!”

Láttatok már kisborjút, amelyik kiszabadul az istállóból? Olyan boldog, úgy szaladgál. Nem tudja, hogy egy napon jön a gazda, és igát helyez a nyakára. Vége a szaladgálásnak. A tökéletes megalégedés az, hogy a mi Gazdánk szívét elégítsük meg. Nem olyan egyszerű, hogy az Úrban megalégedést találjunk anélkül, hogy természetes vágyainkat teljesítette volna!

1Mózes 17,1: „Mikor Abrám kilencvenkilenc esztendő volt, megjelent neki az ÚR, és azt mondta: Én a mindenható Isten (Él-Saddáj; „aki önmagában elegendő”, a mindenre elégséges Isten) vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes.” Kilencvenkilenc éves korában tudott a mindenre elégséges Isten megjelenni Ábrahámnak, és előhozni azokat a dolgokat, melyekről nemrég beszéltünk. Én vagyok a mindenre elégséges Isten! Tehát meg kell ismernünk a mindenre elégséges Istent. Ő az, aki mindenre elégséges.

Sokan beszélnek így: X testvér azért ilyen, mert nincs közössége testvérekkel. Testvérek, ez nem igaz! Életbevágóan fontos, nagyon fontos a közösség, de mielőtt közösségünk lenne a testvérekkel, tisztában kell lennünk azzal, hogy mi olyanok vagyunk, mint a rabszolgák; a rabszolga pedig gazdája kezének jóindulatától függ. Velünk nem történhetnek váratlan dolgok. Minket nem kell, hogy lesújtson az, hogy ki mit mond vagy tesz, mert meg kell ismernünk a mindenre elégséges Istent. És ha megismertük a mindenre elégséges Istent, akkor azt tesszük, hogy eljövünk ide, és megosztjuk egymással, amit megtanultunk. Senkire nem panaszkodhatom, mert a rabszolgának egyedül a gazda keze számít. Ha a gazda keze ki van nyújtva feléje, akkor ő elégedett.

Én azzal az Istennel vagyok elégedett, Aki ott van a másikban, és nem magával az adott személlyel. Mert olyanok vagyunk, hogy lassan, az évek során tanulunk meg bizonyos leckéket. Valaki mostanában kérdőre akart vonni; a válaszat akarta hallani bizonyos régmúltbeli döntéseimmel kapcsolatban. Csak annyit válaszoltam: Azt hiszem, ma másként tenném. Úgy hiszem, hogy most másképp gondolkozom, mint akkor. De amikor olyan voltam, úgy gondolkoztam.

Tehát, mire az a kisborjú megnő, sok szenvedés által megtanulja, hogy hasznosnak kell lennie a

gazdája számára. Én nem csak azért lettem megváltva, mert Isten nem akarja, hogy a pokolra jussak. Természetes, hogy nem akarja, hogy a pokolra kerüljek, de Isten azt akarja, hogy én Neki szolgáljak. Ő nem csak annyit akar, hogy megvált engem, és mivel ez megtörtént, most már nyugodtan ülhetek, és tehetem a saját dolgaimat, élhetek a saját kedvteléseimnek, és ha esetleg még van időm, olvasom a Bibliát, elmegyek a testvérekhez. Ez nem így van. Az én örömöm az, hogy közeledjek Istenhez. Az első dolog, amit meg kell látnunk, hogy teljes megelégedést az az élet ad, ha az Úrnak szolgálunk. Teljesen másként, mint amit az az élet tud adni, amelyet ma élek. Ma elégedetlen vagyok ezzel, elégedetlen vagyok azzal... Egy lány elment innen a gyülekezetből, mert szétnézett, és látta, hogy itt már nincs egyetlen elérhető fiú sem. Mit keresnivalója van itt? Máshová kell mennie. De nem ment máshová, hanem elment a világba. És lehet, hogy élete végéig ezzel a gondolattal marad, hogy Isten nem adta meg neki, amit kért. Isten tudja, hogy mit adjon neked, de ha nem láttad meg benne a mindenre elégséges Istent, akkor persze, hogy elégedetlen vagy. Elégedetlen vagy X-szel, elégedetlen vagy Y-nal és Z-vel, és így telik az életed. Ez nem helyes. Ha nem találtunk az Úrnak teljes megelégedést, akkor nem vagyunk jó úton. Valami nincs rendben az életünkben. Meg kell változnunk, kell, hogy történjen valami.

Emlékszem, hogy elmentem egyszer valahová, ahová azután mentem egyszer, kétszer, háromszor, és végül rájöttem, hogy nem fordulhatok vissza. Láttam, hogy az Úr készítette ezt az utat nekem, és nem léphetek vissza. Ha olvastátok Pálnak az életét, láthattátok milyen élete volt. Rövid élete volt, de olyan élet, amely gondolom, hogy nagyon elhasználta őt. Egész életében nem volt nyugodalma. És mégis, nagyon nagy öröme volt. Az a belső öröm, a megelégedettség öröme, annak az öröme, hogy az Úrnak szolgálok. Az az öröm, amikor az Ő arca ragyog felettem – ez mindennél több!

Az a megelégedés, amit ez a földi élet ad, időleges, mulandó. Örülünk sok mindennek: hogy Isten munkálkodik; boldogok vagyunk, hogy a családunk rendben van, a munkahely is rendben van, minden jól megy. De testvérek, az ÚR ÖRÖME A MI ERŐSSÉGÜNK! Ha nem ismertem meg ezt, akkor lehet, hogy még vannak dolgok, amelyekről azt gondolom, hogy ha azok meglennének, akkor boldogabb, megelégedettebb lennék. Nem lennél megelégedett! Vegyük például a házasságot – ne mondja senki, hogy az elejétől megtanulta, hogy másoknak éljen! Mert magunkra gondolunk, azt gondoljuk, hogy boldogabbak leszünk. Én is így gondoltam. De az öröm, hogy másokért éljünk, hogy tudjuk adni magunkat másoknak, hogy örömmel el tudjuk fogadni az igát... igen, van öröm ebben, van öröm abban, hogy láthassuk a mi Gazdánk megelégedését, nem csak most, hanem az elkövetkező időkben is, mikor az Ő arca ragyogni fog, és mikor meglát minket, mosolyogni fog. Az Úr munkálkodik a mi életünkben.